

Rezvan Kari
1984

قادسک

XICOIES

Andorra 1985

DANDYLIONS • DENT-DE-LIONS • LÖWENZAHN • CARDEÑAS

قصداك
XICOIES

CARDEÑAS

DENT-DE-LIONS

LÖWENZAHN

DANDYLIONS

آندورا ۱۹۸۵
Andorra 1985

قصداك

Collaborators

Mitarbeiter

Collaborateurs

Colaboradores

Col-laboradors

Esteve Albert i Corp
Dolors Raventós i Ortells
Reza Kani
Nikta Kani
Alain Haytree
J. Peter Weis

خوبت

INDEX

INHALTSVERTEICHNIS

INDICE

						Pág.
پرنس	Prince	Prinz	Prince	Príncipe	Princep	19
بانو	A lady	Frau, Dame	Dame	Señora	Dama	21
خانزاده	Family	Familie	Familie	Familia	Familia	22
عشق	Love	Liebe	Amour	Amor	Amor	24
تفصیل	Amusement	Vergnügen	Amusement	Diversion	Divertiment	26
رقص	Dance	Tanz	Dance	Danza	Dansa	29
درخت	Tree	Baum	Arbre	Arbol	Arbre	31
صیہ	A gift	Geschenk	Cadeau	Regalo	Regal	32
معا	Mystery	Mystik	Mistère	Misterio	Misteri	35
کثروپسی	Metamorphosis	Ofenschirm	Metamorphose	Metamorfosis	Metamórfosi	37
پارچہ	Fan	Fächer	Eventail	Abanico	Ventall	39
کریک	Circus	Zirkus	Cirque	Circo	Circ	41
مردم	Music	Musik	Musique	Música	Música	43
جستجو	The search	Suche	Recherche	Búsqueda	Recerca	45
گل	Flowers	Blumen	Fleurs	Flores	Flors	47
پرده	Prairie	Feld iwiſe	Pré	Prado	Prat	49
درسترن	The Embrace	Umarmung	Embrasement	Abrazo	Abraçada	51
ذوق	Happiness	Illusion	Illusion	Ilusión	Il·lusiò	53
چال	Obstacle	Hindernis	Obstacle	Obstáculo	Obstacle	55
میان	The Storm	Sturm	Tempête	Tempestad	Tempesta	57
پرندگان	Birds	Vögel	Oiseaux	Pájaros	Ocells	59
نیات	Friendship	Freundschaft	Amitié	Amistad	Amistat	61
کاریز	Night mare	Alptraum	Cauchemar	Pesadilla	Maison	62
اسفینس	Sphinx	Sphinx	Sphinx	Esfinge	Esfinx	63

رهنماں لئے

امروز در ادبیں پہلین یاد نہیں کیا ہے مارس سال ۱۹۸۵ در ترکیہ کی آندرہا درختان از تابش خود مشیو بر بھٹ فرنے پائی ہے اور شب قبل، مسجد دلھامت و سرستی ویکریہ اس سر نیک کشیدہ را درس یا ہم۔
بخار جملہ کے راستہ سایہ درستہ چون زارگرد استی کوئی کوئی جو سیار کہ جب مژہ کارا صیفہ زرگار این خوبی اللہ بر سرگان نہیں تیر کے سرگان مسیحی: "مارس" ہے پیرزف زارگان راستہ میلٹھ دلھامت خداوند جوان رانیز۔
اما خداوند جوان با باتی و باتی و سکن، دیباھت کردار خداوند، بہادر پائیں رست، بگریہ از قدری
کہ خداوند اس طبیعی کو، "اللہ"، همہ نڑائی شناخت بہرہ می پرست۔

نام دینکتا ہم در میانشان حستہ، نامی نہ سالاد است و خدا پر ہدایت چو رہ سال، درم حال سلسلہ آنی
بزرگتر نہ چینک بند ناشد رہا ہوش و در میں حال بسیار فرمیہ، کامیاب اون آندر اپنی را کوئی در صطب خارج از خانہ د در
سرسے یا در کر نشانہ ہرف نیشندر می نہیں، ہم میں با سپا نیاں ہرف نیشندر می نہیں نہیں کوئی دستی پورہ مایوس
غصیم، بزرگ صلیعہ غورہ جبکہ اینیہ دلخواہشان خواجہ کاری سلسلہ مرست، نرا پذیریست، امرخت، راضہ را بہرہ می نہیں
و صحبت سیفیت نہیں کریں کہ کوئی اونکو سیون و مسلط کامل بینہ، مارس دارند چونکہ در خوان شد کو شدہ اون
شش سال قبل ادنیں خانزادہ جاتا خدا آئندہ "پاصلیت ان را بزرگ نہادنے" ہی نہ اکن ملوان نسبت پائیں زیرمان
سکنی کریں، "ہوتاں مان پاؤ و سکریں" در کریہ می سیون پا در شیر اپنی نہادہ در پروردہ اکنہ شاہ
کا زادش نہیں از پا در کشی۔

و چنان لئی، چو خانزادہ در، "در کوئی آندرہا" مکامیں بیشہ لز پا در جوہ میں نہیں کر رہا، او ایسے کوئی بند و شفیف
و سیار کی، از نمیہ مکفت اجلد بارخان آئید کہ نہیں نہ اس خواهد بود از دستیاب اون رسمی از صلحی کوئی کارنہ شی
می پرداز۔

رهنماں لئی مادر خانزادہ، فرسن با اهلاست و محرب، کوئی دنگیں اپال پیش ہیں نہ موقوف ان زندگی اس میان
ڈھانچشم سرگش بر طیش بیض نہ کھنگ دھری دھرخند کوئی کا بیش بسیب سرگیجیہ کوئی دینی صیت و بیغ
سال کا نہ شدہ حال فتنگ است، او صیحتہ یعنی نقطہ نظر میتھ دیکھنگی ایمان راستہ است، رہنمائی
اگر دکی نہیں ملکہ متشہ بودہ دیہوں نہیں دارن مکنیں اون، آلات اعاظہ سہمن خدمت شاوش سکریو اسست.
او کوئی خود دوست دوز میں ہیں، در ترکیہ راستہ دو کریش، ہانسے میں دسرستہ محبہ، بتعلیم مکلوں مدد علاقہش

از باخوبی اش بخشد. گاهی روزه استثنی معلم در کنام سرگردان قسمیم و مسیده به هر منظر گردان از نیاشی می‌باشد.
برنی ترتیب چهار مسال مهلاک از میکنند و نایابانی که خوبی می‌باشد استاد سرهنگ ماس "کسی که هیچگاه از دادن
شنباست و از تعلیم باز فروخته از تکریه است. در میمه هنرمندان مشفق نمودن ایست و از نزد رئاسی هنرمندان
لذا در همان نزد مسیده آغاز می‌گشته با اینست در ازانت چال است خوش و معاً خلق و مردمه نماید و
آنچه که در مسال مهلاک خود را هر خواهی نمی‌نماید - شادرس و مسیده یعنی مطریس عاده‌گش و فرمایان بیان رعایت انتقال
و عالانی از آدم ها امداد و متنفس از خداوند با هم تنشی گردیده و از راه آن بجهود و مهربانی یافته - آنچه هر شان از تکریه
هسته از خطردهنها هست و دنلی این طبیعت همانند غریب کسی نی چیزیان در حساب آنکه در همان خود نزد چهارمیانی دارد
و هاست چیزی که من در راه هست کسی برودی ساده شماره در دشیان گردان و سلطانی دنیه که در گردگاری چیزی نمایم که بودی
بلند تهمتی نماید که بر جهت درآمده از دنیه ایست و در بیان صفتیم و می‌پرسید جانی که زبانی است به لام و نهر
هر چندی از نشانه - همینی ده بسیار کرد از سیر است دینی قدر کس بلند آنرا از نزدیک نهاده - هائیکه در شیخ سال نزد ای پیشین
می‌خواستند: همکنی هان دارند بگل می‌نستندند هم راستی که دارند و دباره مسینی می‌باشد

آن ترتیب هزار دباره کل کرد و درین آتشین روز کسی نیاین نامه مارس بکمال پروردید و سه ای خیالات

و همان بادن درست محل از هنرمند سهیارش برای ماحالات بسیار محیب رفیع و فیض یافته داشت و همراه با این این طبقه
کان و هند و بجزه دشمنت آنقدر بر مغان سایه دارد. او را هنرمند هم است داشت و هنرمند شیرین و شاهن؟
اغر این هنرمند کو که جزوی از هنر اتفاقیست گردانی خواهد داشت این میدهد. همچنان از اینهمه نکلمه هم از هنرمند
گوییستن شریز برای تعلیمات گذشتن را مهره دانند من درست شده بوده ب من نباشد. هنرمند هم درست که مادر از مادر
هم زیست و آنند غش از مادر بایس آنچه در مدنون چون و همچنان گردشش برای باین من پاگذاشت همیزید و همکم که مادر از مادر
پدرن هم بیان این هار صفتی ها در عرض کوی دادند که در صراحته دیر در رده دمکوت می شنند.

اسناد آموزت.

• ترجمه رسمی از متن کتابخانه

REZVAN KANI'S DANDYLIONS

Today, the first Sunday of March 1985, in the Valleys of Andorra, dazzled by the radiant reflection of the sun upon the unblemished snow, fallen just the night before. I have been lucky to rediscover the enormous amount of tenderness and invigorating power that these high mountains possess.

Spring is prouting out everywhere: the grass on the meadows, the trees along the river bank timidly announce its arrival; timidly because they too are only very much aware of the Catalan saying:

March, horrible March,

Kills the old woman by the side of the flame,

And to the young one, if he can, he'll do the same.

But by the thousands, youngsters have come from far and near, have stuck wings to their feet, skis, and there we have them, smiling, laughing and enthusiastic, up and down, enjoying a pleasure that not even the mythological residents of old Olympus ever experienced.

Nami and Nikta are also there.

Nami is nine years old. His sister fourteen.

A lot of people think them older, seeing them so grown up, strong and wide awake, and so wise as well.

They speak Andorran Catalan, which they have learned from their chums in the street, naturally, without effort, but, as yet they neither write nor read it very well. They also speak Castilian, because their parents quickly got down to the task of learning it when they decided to flee from the horrors of war and the reign of terror that are, even today, ravaging their beloved country. They speak and write French far better, for they go to the French school. And, of course, they speak perfect Persian, for they were born in Teheran.

They got to Andorra six years ago, and here they stuck in their oars, as the shipwrecked mariner did, after living through a terrible storm, but first of all they stayed at an Hotel in the Pyrenean village of Sant Pau de Segurias.

Reza Kani, their father, has done far more in Andorra than just stick his oars into the sand; he has brought about a highly noble and modern conception of the home that will leave behind him testimony of his arrival in this little country, this little corner of peace that he so desired to find.

Rezvan their mother, a sensitive and shy person, was the one up until a year ago, who went unnoticed. Living a rather askew existence, strangled by the dizzying rush of the last twenty-five years, she has nevertheless kept both eyes and ears open for any cultural or artistic vibration trickling through, that has always been there.

Rezvan, since she was a child, used to enjoy herself, all on her own, drawing, in her own quiet way, without ever showing the fruits of her efforts to anybody unknown to herself. Naturally upset and feeling herself out of place on arriving in our Valleys, with her two small children as they then were, she left her pencils and brushes aside, like one who, resignedly and submissively, believes oneself forced by adverse fate to weed out favourite flowers from one's garden.

Thus four long years went by, when finally she found out about the heroic apostolate that has been going on in the few work-shops, art and artisan schools and in the "Cercle de les Arts i de les Lletres", and may they enjoy a long and healthy life, from where Master Sergi Mas has never stopped stimulating and keeping alive and orientating vocations.

And last year, that so many ballyhoo prophets all over the wold had announced would be the year of the apocalyptic end of the World, from among an extraordinary jumbled mess of inaugurations of art galleries and exhibitions, the first Collective Exhibition of Artists organized by the Ministry of Culture emerged. An exhibition that will surely mark a mile-stone, an historical mile-stone, for the quantity and quality of cultivators of art and artisan work that flocked there.

Rezvan exhibited very little there, undecided and as if waiting in expectation, fearless she be looked upon as a foreign and impudent intruder.

Honever in the Valleys of Andorra, which are possibly the most cosmopolitan of the Planet, the idea of friendship and hospitality, in existence since prehistorical times and with which the natives greeted the fugitive Caucasian Iberians, founders of what the Phoenicians later found as did the Greeks, is still alive, above all in the artistic ambit.

And Rezvan found her world again, her very own atmosphere; she is now able to recreate it and express it to her hearts content her world and ours. It is the sort of world that everybody would want for everybody else, a world of peace, happiness, tenderness, that exists in every movement and expression of a people that share their lives together and enjoy and amuse themselves in an unconventional countryside and unknown landscape, magical, ineffable.

And it so happens that Rezvan herself has the same face, air and expression as those of the little shepherdesses of our popular songs, as well as in the pastorale songs of the mediaeval troubadors and also in the pastoral folk-lore of all high mountains in all the continents... And she has the natural gift of direct expression, unfeigned and universal, a language of lead and brush, promising and encouraging to everybody, learned hastily in these high Valleys of Andorra, where a little before the New Year we sing:

The little plants are flowering,
All the trees are greening,
It might as well be spring.

Thus her art has just flowered anew, during these first splendourous days of March. And she hastens to offer us a hand-full of magical dandylions.

Dandylions (*Taraxacum Officinale Pyrenaicum*) are extremely popular in Andorra, in salad during the very late winter and early spring, thus the reference here to something very succulent and desirable indeed (Translator's note)

Rezvan Kani, full of illusion because of having found again her Paradise Lost, offers us here a few fruits of this renewal of an artistic acquaintance, which she herself could not explain without the presence of our dandelion, which makes her think back on her ancestral surroundings, very much like ours, ever since the time that the first shepherd herded the very first sheep, docile in the extreme, across them.

The dandylion is a powerful tonic, stimulating both to the body and to the creative spirit of a person.

Plinius the Old, father of Natural History, Consul in the Hispania Ulterior, in the first century B.C., did much research in our lands and wrote: "Those that rubbed their bodies with this plant got to the point of being able to fulfil to absolute plenitude all their desires."

He also explains how our ancestors hung this plant around their necks, as an amulet or charm, and its extraordinary virtues were recognized and proven as far away as the mountains of Italy.

In my village, Dosrius, we used to call it "masteg" and we ate it at tea time as a salad.

It also happens to be one of the first wild flowers to blossom in the spring, with its very well known yellow flower, in the form of a golden chalice, followed later by its just as well known tufted head of downy seeds.

We used to collect these seed heads and on puffing them to make the down fly, we would recite:

**"Little angels of Saint Michael
Go gack to Heaven."**

Others used to think of them as witches and shout: "Go to blazes, witches!"

The reader will very well understand, therefore, our joy in being able to offer this exceptional "bouquet" picked out in the Exhibition Hall of the sunniest parish of the Valleys of Andorra, a prodigious universal common market of artistic restlessness.

E. Albert

LÖWENZAHN VON REZVAN KANI

Die Berggipfel ziert noch eine Krone aus weißem, gleissendem Schnee, wenn die Sonne an einem dieser Märztagen die lieblichen Täler Andorras überflutet. Mächtig und zärtlich zugleich erfaßt mich dieses Bild. Der Frühling schaut schon überall hervor, von den saftigen Wiesen im ersten Grün bis zu den Fichtenwäldern, die olivgrün meine geliebten Berge bekleiden.

Da fällt mir ein alter katalanischer Reim ein, den die Kinder aufsagen:

**"Im März, im grimmigen März
der die alten vom Feuer rafft
und selbst die Jungen, wenn er's schafft..."**

Bald hat er sein Spiel verloren, hat ihn die Sonne unter dem azurblauen Himmel besiegt.

Zu Tausenden sind die jungen Leute von überallher gekommen. Als ob sie Flügel an den Füßen hätten, eilen sie die Berge hinauf und hinab. Ich kann die Freude in ihren Gesichtern lesen, eine Begeisterung, wie sie den Göttern des Olymp gefallen müsste.

Nami und Nikta sind auch dabei, sie unterhalten sich mit ihren Freunden in andorranischem Katalanisch, daß sie spielend von ihren Kameraden gelernt haben. Spanisch und Französisch ist Ihnen in Andorra ebenso selbstverständlich geworden wie ihre persische Muttersprache, derer sie sich in Andorra nur noch zuhause bei den Eltern bedienen können.

Die Familie verließ den Iran zu Beginn der Revolutionswirren vor sechs Jahren um in Andorra die begehrte Ruhe zu finden. Für Reza, den Vater, ist Andorra auch ein Ort des Schaffens geworden, als Architekt verwirklicht er sein modernes architektonisches Konzept, das mit unserer Tradition, unserer Landschaft und unserem Klima übereinstimmt.

Rezvan Kani, die Mutter von Nami und Nikta, ebenfalls eine diplomierte Architektin, ist von einer betonten Sensibilität. In ihrer persischen Heimat verbrachte sie all ihre freie Zeit damit, ihrer Phantasie in Bildern Ausdruck zu verleihen.

Als sie in Andorra ankam, packte sie zunächst ihre Zeichenstifte und Pinsel nicht aus. Vollbeschäftigt mit ihrer neuen Umgebung, verbannte Rezvan sie in die Ecke der Vergessenheit. Der Anstoß kam von dem vielseitigen Künstler und Bildhauer Sergi

Mas, dem Rezvan's Talente und künstlerische Begabung für Formen und Farben nicht verschlossen blieb. Die Wiederentdeckung der Malerin Rezvan Kani ist ihm zu verdanken, er führte sie in die andorranischen Künstlerkreise ein. Im Rahmen einer vom andorranischen Kultusministerium organisierten Kunstausstellung konnte sie erstmals einem breiten Publikum ihre Werke vorstellen, die begeistert aufgenommen wurden. Diese Ausstellung markiert übrigens eine wichtige Etappe in der Geschichte der modernen Kunst im Fürstentum Andorra. Zu dieser Ausstellung kam Rezvan mit zwei Bildern und der Angst, als Fremde, als Eindringling angesehen zu werden. Ihre Bedenken waren natürlich völlig unbegründet, denn Gastfreundschaft und Herzlichkeit ist in Andorra eine alltägliche Selbstverständlichkeit. Rezvan fühlte sich aufgenommen und spürte, wie ihre innere Welt begann, wiederaufzublühen. In dieser Atmosphäre der Geborgenheit verspürte sie erneut das Bedürfniss, sich ihrer sozialen Unwelt mit Pinsel, Form und Farbe mitzuteilen.

Rezvans Kunst trägt unverwechselbare Zeichen, ihre Bilder sind Kompositionen in harmonievollen Linien und zarten Farben. Ihre reizende äußere Erscheinung erinnert uns an unsere Volkslieder, wie ähnelt sie doch dem Bild einer Hirtin, die ihre zarten Weisen einschmiegsam auf einer Flöte vorträgt. In den beflügelten Linien ihrer Zeichnungen schwingt Bewegung und Anregung.

Ein frühes, frühlingshaftes Lächeln im tiefen Winter kündigt sich in Andorra in einem alten Volkslied an:

**"Alle Kräuter blühen,
alle Bäume ergrünen,
als ob's schon Frühling wär".**

Noch sind die Berge und ein Teil des kleinen Tales schneebedeckt, aber schon hat jenes Kraut angefangen sich zu zeigen, dem dieses Buch gewidmet ist und das seit uralten Zeiten als geheimnisvolles Stärkungsmittel gilt: Dem Löwenzahn.

Plinius, der römische Prokonsul der Provinzen von Tarragona, der weltberühmt wurde durch seine naturgeschichtlichen Schriften (*Naturals historia*), reiste im ersten Jahrhundert unseres Zeitalters durch die Berge und Täler der Pyrenäen. Er schrieb, daß die Menschen dort die Wurzel des Löwenzahns als Amulett trugen, um Augenkrankheiten zu lindern, daß sie sich damit eingerieben haben um die Erfüllung ihrer Wünsche zu begünstigen. Löwenzahn wird auch heute noch als Tee und Salat zubereitet, roh oder gekocht genossen, ist er ein ausgezeichnetes Mittel, um allerlei Krankheiten, Rheuma und Gallenschmerzen zu vertreiben. Stolz wächst er im Frühling auf den Wiesen und Fluren.

Er streckt seinen aufrechten Stiel aus dem Boden hervor, um ihn mit einer goldenen Krone zu krönen. Dann pflücken ihn die Kinder und pusten seine Kuppel in den blauen Himmel. Sie wird zu einer zarten Wolke sternchenhafter Teilchen, die bald in einem feinen Regen zurück auf die Erde schweben. Kindliche Freude, der will überall begegnen, wo der Mensch die schlichte Schönheit der Natur noch oder wieder begreift. So müssen die Bilder entstanden sein, die Rezvan uns in ihrer ersten eigenen Ausstellung zeigte, die im "Centre d'Activitats Culturals" des ehrwürdigen Gemeinderates von Encamp stattgefunden hat. Dem Fremdenverkehrsamt der Stadt Encamp gilt ebenfalls unser Dank dafür, daß diese Ausstellung ein so großer Erfolg wurde und dieses sonnige Encamp überhaupt, sich zum internationalen Treffpunkt künstlerischer Aktivitäten entwickelt hat. Dieses Buch trägt denn auch eine Grußbotschaft hinaus in die Welt: Die Kunst als kraftvolles Zeugnis der anregenden Ambiente aus dem Herzen der Pyrenäen, dem Fürstentum Andorra.

E. Albert

DENT-DE-LIONS DE REZVAN KANI

Aujourd'hui, premier dimanche de Mars de 1985, dans les vallées d'Andorra, ébloui par la radieuse réverbération du soleil sur la neige impolluée — tombée la nuit dernière — je redécouvre la capacité de tendresse et de vigueur de ces montagnes qui sont si élevées...

Le printemps amène des bourgeons partout où l'on va; l'herbe des prés et les arbustes des ruisseaux l'annoncent timidement, car ils sont aussi touchés par le dicton

mars, marsot

tue la vieille auprès du feu

et la jeune s'il le peut.

Mais, par milliers, les jeunes sont venus de partout et ont mis les ailes aux pieds — les skis — et on les voit souriants, entousiasmés, profitant d'un plaisir que même les mythologiques de l'olymppe ne purent connaître.

Nami et Nikta y sont aussi.

Nami a 9 ans. Sa soeur en a 14.

Les gens pensent qu'ils en ont plus, en les voyant si grands, bruns et débrouillards... et en même temps si pleins de sagesse.

Ils parlent couramment le Catalan — l'Andorran plutôt, qu'ils ont appris dans la rue —. Ils parlent aussi l'Espagnol car leurs parents se sont empressés à l'apprendre lorsqu'ils décidèrent fuir l'effroi et la guerre, qui cause de si grands dommages dans leur pays. Ils parlent et écrivent mieux le Français car ils fréquentent des écoles Françaises. Et ils dominent parfaitement l'Iranien car ils sont nés à Téhéran.

Ils arrivèrent aux vallées d'Andorre il y a 6 ans et ici plantèrent la rame comme le fit un marin, survivant à une terrible tempête, en arrivant aux Pyrénées à l'auberge de "Sant Pau de Segurles".

Celui-ci fit dessiner la rame sur le seuil de son nouveau foyer.

Reza Kani, le père, a fait beaucoup plus dans les Vallées d'Andorre que d'y planter la rame, il y a apporté une noble et très moderne conception de l'habitat, qu'il laissera aussi comme témoin de son arrivée au coin de paix qu'il cherchait.

Rezvan Kani, la mère, une personne d'une sensibilité et d'une timidité très accusée, fut la seule qui jusqu'à l'an dernier passait inaperçue, l'oeil et l'oreille en l'attente de la plus petite palpitation culturelle et artistique qui, plus ou moins noyée par le frénésisme et le bruit des derniers 25 ans, a toujours existé et a su donner témoin de sa présence.

Rezvan, depuis son enfance, s'était débrouillé en dessinant à sa façon, avec beaucoup d'entêtement et sans le montrer aux autres.

Surprise, en arrivant dans nos Vallées avec les deux enfants, elle dut laisser le crayon et le pinceau, comme celui qui résigné et soumis, se croit obligé par un fait néfaste à exclure de son jardin ses fleurs préférées.

Des longues années passèrent ainsi, sans avoir aucune nouvelle de l'effort héroïque que faisaient des ateliers-écoles d'art et artisanat et le Cercle des Arts et des Lettres, où le maître Sergi Mas n'a jamais laissé de stimuler, d'encourager et d'orienter les nouvelles vocations.

L'an dernier où tellement de prophètes publicitaires avaient annoncé partout une sorte de fin du monde apocalyptique, au milieu d'un extraordinaire épanouissement d'inaugurations de Salons d'Expositions, surgit le premier collectif organisé par la "Conselleria de Cultura" qui deviendra sûrement un borne historique par la quantité — et surtout — la qualité des créateurs d'art et d'artisan qui y ont participé.

Rezvan y apporta très peu, indécise et expectative, craintive d'être regardée comme une intruse, étrangère et impertinente.

Cependant, dans les vallées d'Andorre, — sûrement les plus cosmopolites de la planète —, la notion de camaraderie et d'hospitalité depuis les temps préhistoriques, où les natifs y accueillirent les fugitifs de l'Ibérie caucasique, fondateurs de celle que trouvèrent les phéniciens et les grecs, survit encore, surtout dans les milieux artistiques.

C'est alors que Rezvan y trouva son monde, son ambiance; elle peut le recréer et l'exprimer à plaisir, le sien et le nôtre. C'est ce que nous souhaitons, et souhaiterons pour tout le monde: celui de la paix, de la joie, la tendresse qu'il y a dans le geste et dans l'expression de certaines personnes qui co-habитent et s'amusent et distraient dans un paysage conventionnel, magique, ineffable...

Ce sont des compositions de lignes harmonieuses, aux couleurs tendres comme les mélodies de la flûte du berger...

Mais le fait est que Rezvan, elle même, a le visage, les gestes et l'expression des petites bergères citées dans nos chansons populaires et dans les pastorales des troubadours médiévaux et dans le folklore de toutes les hautes montagnes par tous les continents... et elle a son don d'expression directe, ingénue et universelle, un langage de plume et pinceau, aimable et encourageant pour tout le monde enraciné dans ces hautes Vallées d'Andorra, où déjà, avant de commencer l'année nous chantons,

**toute petite herbe fleurit
tout arbre reverdit
comme si c'était le printemps**

Sur ce, ici son art vient juste de refluer, pendant ces jours splendides de mars... et elle s'empresse à nous offrir des brins de "Xicoies" magiques.

Rezvan Kani, illusionnée part la retrouvalle de son paradis perdu, nous offre quelques prémices de ce surgoen artistique qu'elle-même ne pourrait s'expliquer sans nos "xicoies", qui lui rappellent son ambiance montagnarde pareille à la notre depuis le temps où les premiers bergers conduirent, dociles, leur "bestière" aux pâturages. La "xicoia" est un reconstituant, stimulateur pour le corps et l'esprit créateur.

Pline, le père de l'Histoire Naturelle, consul de l'Hispanie Ultérieure, qui pendant le siècle I avant J.C. parcourut nos terres, écrit: "Ceux qui se frottaien le corps avec cette plante arrivaient à réaliser la totalité de leurs désirs."

Il explique aussi que nos ancêtres l'attachaient à leur cou comme un "Talisman" et son extraordinaire vertu était connue et approuvée dans toutes les montagnes jusqu'à celles d'Italie.

Dans mon village, Dosrius, nous la mâchions, et on la mangeait à l'heure du repas comme salade. C'est l'une des premières plantes silvestres qui fleurissent avec une curieuse fleur jaune ayant la forma d'une coupe en or, surmonté d'une coupole de brins blancs très fins.

Nous avions l'habitude à la cueillir et en l'élevant jusqu'à la hauteur du front, et en soufflant, nous les faisions s'envoler dans le ciel et on les appelait "petits anges".

**Petits anges de St. Michel
retournez-vous vers le ciel.**

D'autres les appelaient "Sorcières" et criaient: "Dehors sorcières!"

Le lecteur peut comprendre, donc, notre joie de pouvoir lui offrir ce "brin" exceptionnel cueilli dans le Salon d'Expositions du Nouveau Bâtiment d'Activités Culturelles de l'Honorable Comú d'Encamp, la paroisse la plus ensoleillée des Vallées d'Andorre, prodigieux Marché Commun Universel d'Inquiétudes Artistiques.

CARDEÑAS de REZVAN KANI

Hoy, primer domingo de marzo de 1985, en los Valles, deslumbrado por la radiante reverberación del sol sobre la nieve impoluta —caída la pasada noche— redescubro la capacidad de ternura y de revigorización de estas montañas que tan altas son.

La primavera se asoma por todos lados desde la hierba que brota en los prados a los pinares de las cumbres, a pesar del adagio popular.

Marzo-marzote mata a la abuela en el hogar y a la joven, si la puede hallar.

Han llegado, a millares, los jóvenes de todas partes y se han puesto alas a los pies —esquis— y, ahora, sonrientes, entusiasmados, suben y bajan por las montañas, gozando de un placer que no conocieron ni los mitológicos pobladores del Olimpo.

Nami y Nikta también están.

Nami tiene nueve años. Su hermanita, catorce.

La gente supone que tienen más, al verlos tan impuestos, fornidos y despabilados... y tan prudentes, a la vez.

Hablan catalán —andorrano que han aprendido por la calle— con naturalidad, pero, no lo escriben aún. También hablan castellano porque sus padres lo aprendieron precipitadamente antes de venir al Pirineo. En la escuela han aprendido también a hablar y escribir correctamente en francés y, mejor hablan el iraní porque es el lenguaje familiar, ya que nacieron en Teherán.

Llegados a Andorra hace seis años, aquí plantaron el remo como hizo en una casa de Sant Joan de Segurias, de otro valle pirenaico, un marinero deseoso de paz, harto de las tempestades de alta mar.

Reza Kani en los valles andorranos ha hecho más que plantar un remo. Ha introducido un concepto de la arquitectura modernísimo y acorde con nuestra tradición y nuestro clima.

Rezvan, la madre, persona de una sensibilidad y una timidez acusada, que, desde pequeñita, haciendo improvisados y fantasiosos dibujos, distraía sus momentos de asueto, llegada a los Valles, donde el quehacer artístico, queda un poco arrinconado y pasa bastante desapercibido, relegó lápices y pinceles a la caja del olvido, hasta que el año pasado fué informada del apostolado admirable del **Cercle de les Arts i les Lletres** y tuvo ocasión de saludar el Maestro Sergi Mas, escultor y artista polifacético, entusiasta descubridor y alentador de vocaciones. Sergi orientó a Rezvan y la integró en el movimiento de la nueva promoción de Arte Moderno Andorrano.

Su incorporación se efectuó precisamente en la Exposición organizada por la Consejería de Cultura del M.I. Consejo General de los Valles, que ha constituido un hito histórico por la gran cantidad y la inesperada revelación de muy notables obras.

Rezvan acudió con dos cuadros y bastante temor de encontrarse forastera y desconcertada, cual una intrusa impertinente.

Pero allí no podía ocurrir eso, porque es aquel el país más cosmopolita del planeta, aunque de los de menor superficie, caracterizado por su hospitalidad y cordialidad desde los tiempos prehistóricos, en que abrieron los brazos a los iberos procedentes de las regiones caucásicas, que dieron nombre a la Península Ibérica.

Rezvan se halló acogida como en su propia casa.

Sintió rebotar su mundo interior y la necesidad de expresarlo con lápices, colores y otras originales técnicas de creatividad plástica y de comunicación social.

El arte de Rezvan lleva un sello inconfundible, de sinceridad, ilusión ingenua y ternura, de alegría y paz interior que se contagia efusivamente: muy propio del ambiente pastoril, donde ha surgido.

Asoma ya en su rostro de pastorcilla y trsluce en los trazos aligeros de sus dibujos, de una tremenda movilidad y sugestión.

Es una sonrisa precoz, primaveral en pleno invierno: la que anuncia en Andorra una antigua y muy popular canción navideña:

**Toda hierba florece,
todo árbol reverdece,
como si estuviésemos en primavera.**

Efectivamente, están cubiertas de nieve las montañas (la mayor parte de la superficie del diminuto estado pirenaico), pero han comenzado a aparecer las cardenjas, la planta conocida desde los tiempos más remotos como un poderoso y mágico reconstituyente.

Plinio, el procónsul romano de la España Citerior, universalmente considerado Padre de la Historia Natural, botánico que recorrió estos montes y valles en el siglo primero de nuestra Era, cuenta que los nativos la usaban hasta como amuleto y que se la restregaban por el cuerpo porque con ello sabían que llegarían a realizar todos sus deseos.

Sus infusiones y su consumo como ensalada, cruda, hervida o guisada es un excelente antídoto contra el reuma, los dolores de vesícula y múltiples enfermedades.

Particularmente, la conozco desde mi infancia pueblerina. Ibamos a recogerla por el monte al salir de la escuela. No hay nada más indicado para la merienda.

Va creciendo y ufanándose con la primera, levanta un frágil tronco para coronarlo con una flor de oro y, sobre esta, eleva una cúpula finísima y transparente, que, con mucho cuidado, luego de recogerla por el tallo, nos la colocábamos a la altura de la frente, para soplarla hacia el cielo, convirtiéndola en una tenússima nube y luego lluvia de angelitos; diversión infantil que hoy sabemos difundida por todas las zonas pastoriles del globo.

Tales son los crismas de este ramillete florecido, por la sensibilidad del numen de Rezvan Kani, que hemos conocido en su primera Exposición, tan mañanera, en la nueva Sala de Exposiciones del Centro de Actividades Culturales que el Honorable Comu d'Encamp acaba de inaugurar en la Parroquia de Encamp, la más soleada de las andorranas, de esta Andorra Mercado Común Universal de inquietudes artísticas.

Por ello nos complace felicitar y agradecer al Centro de Iniciativa y Turismo de Encamp, organizador de estos certámenes, que nos facilita la divulgación de este cordial saludo, a todos los amantes del arte, y su mensaje, que en este caso deviene un testimonio fehaciente del clima estimulante y placentero del invierno y la primavera de este pequeño corazón del Pirineo que es Andorra.

E. Albert

Xicoles de REZVAN KANI

Avui, primer diumenge de març de 1985, a les Valls d'Andorra, enlluernat per la radiosa reverberació del sol damunt la neu impol-luta —caiguda la nit passada— redescobreix la capacitat de tendresa i d'envigoriment d'aquestes muntanyes que tan altes són...

La primavera treu lluc per tot arreu; l'herba dels prats i les arbedes dels riberals l'anuncien timidament, perquè també estan afectades per l'adagi.

març marçot

mata la vella a la vora del foc

i a la jova, si pot.

Però, a milers, els joves han vingut des de tot arreu i s'han posat les ales als peus —esquis— i els tenim somrients, entusiasmats, amunt i avall, fruïnt d'un plaer que no conequeren ni els mitològics moradors de l'Olimp.

Nami i Nikta també hi són.

Nami té 9 anys. La seva germaneta, catorze.

La gent es pensa que en tenen més. En veure'ls tan espigats, bruns i espavil-lats... i tan entenimentats, a la vegada.

Parlen el català —l'andorrà, que, han après pel carrer— amb naturalitat, però, no l'escriuen encara. També parlen el castellà perquè els seus pares varen apressar-se a prendre'l quan resolqueren fugir del terror i de la guerra, que tants estralls està fent al seu país. Parlen i escriuen millor el francès perquè van a les escoles franceses. I dominen perfectament l'iraniana perquè varen néixer a Teheran.

Arribaren a les Valls d'Andorra fa sis anys i aquí plantaren el rem com va fer el mariner, supervivent d'una terrible tempesta, en arribar al Pireneu, a l'hostal de Sant Pau de Segúries.

Aquell va fer dibuixar el rem a la llinda de la seva nova llar;

Reza Kani, el pare, a les Valls d'Andorra ha fet molt més que plantar-hi el rem: hi ha portat un elevat, noble i moderníssim concepte de l'habitatge, que deixarà també testimoni de la seva arribada al racó de pau que anhelava.

Rezvan, la mare, persona d'una sensibilitat i una timidesa acusadíssima, fou la qui fins l'any passat restava més desapercebuda, ull viu i oïda atenta a la mica de pàlpit cultural i artístic, que més o menys ofegat pel frenetisme i el tràfec atabalador dels darrers vint-i-cinc anys, sempre ha existit i ha sabut donar fe de vida, d'esquitllentes, a Andorra.

Rezvan, des de petita, s'havia esplaiat dibuixant a la seva manera, amb molt de capteniment i sense manifestar-ho als estranys.

Corpresa i sorpresa, d'arribada a les nostres Valls amb les dues criaturetes, desà el llapis i el pinzell, com el qui, resignat i submís, es creu obligat per un fat malestruc a excloure del seu jardí, les flors de la seva preferència.

Així passaren quatre anys llargs, quan li arribà la notícia de l'apostolat heroic que ha estat i està —i que per molts anys!— fent-se en alguns tallers-escola d'art i d'artesanía i en el **Cercle de les Arts i de les Lletres**, des d'on el Mestre Sergi Mas no ha deixat mai d'estimular i desvetllar i orientar vocacions.

I l'any passat (que tants profetes publicitaris arreu havien anunciat com d'un **apocalíptic fi de món**) entre una xarbotada extraordinària d'inauguracions de Sales d'Exposicions, va sorgir la 1ª Col·lectiva organitzada per la Conselleria de Cultura que marcarà una fita històrica segurament, per la quantitat i sobretot qualitat, de conreadors de l'art i de l'artesanía que hi concorregueren.

Rezvan hi portà molt poca cosa, indecisa i expectativa, temerosa de ser mirada com una intrusa estranya i impertinent.

A les Valls d'Andorra, però, que són segurament les més cosmopolites del planeta, la noció de camaraderia i d'hospitalitat dels temps prehistòrics (—que els natius hi acolliren els fugitius de l'Ibèria caucàssica, fundadors de la que aquí hi trobaren els fenicis i els grecs—) encara sobreui, sobretot en els ambients artístics.

I Rezvan hi retroba el seu món, el seu ambient; pot recrear-lo i expressar-lo a plaer (d'ella i nostre). Es el que tots desitgen i desitjaríem per a tothom: el de la pau, l'alegria, la tendresa que hi ha en el gest i en l'expressió d'unes persones que conviuen i es diverteixen i distreuen en un paisatge convencional, màgic, inefable...

Són unes composicions de línies harmòniques i colors tènues, com les melodies del flabiol del pastor...

I és que Rezvan, ella mateixa, té la cara, el posat i l'expressió de les pastoretes de les nostres cançons populars i de les pastorelles dels trobadors medievals i del folklore pastoral de totes les altes muntanyes de tots els continents... i té el seu do d'expressió directa, ingènua i universal, un llenguatge de ploma i pinzell, falaguer i encoratjador per tothom, après precipitadament en aquestes altes Valls d'Andorra, on ja abans de començar l'any cantem

**tota herbeta floreix,
tot arbre reverdeix
com si fos primavera**

Així, aquí acaba de rellorir, aquests primers dies esplendorosos de març, el seu art... i s'apressa a oferir-nos un "**rapadet de xicoies**" màgiques.

Rezvan Kani, il·lusióna pel retrobament del seu paradís perdut, ens ofereix unes primícies del seu rebrotament artístic que no s'explicaria ni ella mateixa sense el de les nostres muntanyes, celebrat des dels temps que els primers pastors hi allargaren, dòcil, el seu "**bistiar**".

La xicoia és un poderós reconstituent, estimulant pel cos i l'esperit creatiu.

Plini, el pare de l'*Historia Natural*, **cònsol de l'Hispania Ulterior**, que al segle I ressegüí les nostres terres, escriu que "els qui es fregaven el cos amb aquesta planta arribaven a **poder realitzar la plenitud dels seus desigs**."

Explica també que els nostres avantpassats se la penjaven al coll com un amulet i era coneguda i comprovada la seva extraordinària virtut per totes les muntanyes fins a les d'Itàlia.

Al meu poble, Dosrius, en dèiem "màsteg" i, aquest temps, la menjàvem a l' hora de berenar com a amanida.

Es també de les primeres plantes silvestres que floreixen, amb una curiosa flor groga amb forma de calze d'or, sobremuntat per una cúpula de brins blancs finíssims.

Sólem collir-la i aixecant-la a l'altura del front, amb una forta bufada els fèiem volejar en l'aire i en dèiem **angelets**.

**Angelets de Sant Miquel
entorneu-vos cap el cel**

D'altres, en deien **bruixes** i clamaven: "Fora bruixes!"

El lector comprendrà, doncs, el nostre goig de poder-li oferir aquest "rapadet" excepcional collit en la Sala d'Exposicions del Nou Edifici d'Activitats Culturals de l'Honorable Comú d'Encamp, la Parròquia més solellosa de les Valls d'Andorra, prodigiós Mercat Comú Universal d'Inquietuts Artístiques.

E. Albert

In this "bouquet of dandelions", the first fruits of her art, Rezvan brings us the most curious and generalized expression of these changing times. She does it, at times, with absolute fidelity, but with benevolent irony at other times with a perfectly justifiable but grotesque exaggeration.

She brings us an incisive view of present day reality, with a smile on her lips, on her brush and in her pencil, a contagious smile that invites us to an attitude of condescendence and approximation and a happy desire to join up to a universal desire and effort in order to find a new, strong and safe landing spot, which will serve again as a starting point in order to reach the stage where we can overcome so much injustice, so much inhibition and so much anguish as there now exist all over the world.

Mit ihren Schwarzweißbildern weckt Rezvan in uns die Bereitschaft zur Nachgiebigkeit und Annäherung, den Wunsch, uns dem universellen Ziel anzuschliessen, die Ungerechtigkeiten, die Verbote und die Unruhe unserer Welt zu überwinden.

Dans ces "brins de Dent-de-lions", ou nouvel épanouissement de son art, Rezvan nous rapporte les expressions les plus curieuses et généralisées de cette époque de rénovation, surprise et amusant embarras. Elle le fait, parfois avec une exagération grotesque, parfaitement justifiée.

Elle nous livre une vision de la réalité présente avec la sourire aux lèvres, au pinceau et au crayon: un sourire qui nous traîne et nous rassemble dans l'universel effort pour atteindre un palier où devienne possible la superation des violences et des angoisses que maintenant on heurte partout.

Al tiempo, que la cardeña, hogaño nos llega el ramillete de esta primera presentación de la obra de Rezvan con las expresiones faciales más curiosas y comunes en estos tiempos de innovación, (sorpresa y divertido —a veces— desconcierto) ora con absoluta fidelidad, ora con una ironía más o menos hilarante, a veces con las exageraciones más grotescas; pero siempre con una sonrisa, en el lápiz o el pincel, que se nos contagia y nos induce a actitudes de condescendencia, de aproximación y jubiloso afán de sumarnos a la universal aspiración de hallar un plano firme donde partir hacia una superación de tanta injusticia, inhibición y desasosiego como hay por todas partes.

En aquest "rapadet de xicoies", primícia del seu art, Rezvan ens reporta les expresions més curioses i generalitzades d'aquests temps d'innovació, sorpresa i divertit desconcert. Ella ho fa, de vegades amb absoluta fidelitat, però, amb una ironia benevolent; d'altres, amb una exageració grotesca, perfectament justificada.

Ens reporta una visió incisiva de la realitat present amb el somriure als llavis, al pincell i al llapis: un somriure que es contagia i ens invita a actituds de condescendència, d'aproximació i de joïós afany d'afegir-nos a la universal aspiració i esforç per trobar un nou replà ferm que ens serveixi de punt de partida per tal que poguem arribar a superar tanta injustícia, tanta inhibició i tanta angoixa com hi ha per tot arreu.

Rezaan Kazi

دیگر این میراث را در میان قرون وسطی و پیش از اینکه کار و هنر
کسر فرد از سنتی خود را در جای خود بگیرند، همچنانش در نقد و تئوریات عضویت
درست شده است.

In the half light at the end of the middle-ages up until the renaissance, a figure, half prince, half clown, was meditating and thinking of sallying forth as gracefully as possible, confident in the magic of the stones contained in his voluminous necklace.

Eine Figur, halb Prinz, halb Clown, aus dem Übergang des Mittelalters zur Renaissance.

In Gedanken, Taten und Plänen versunken, blickt er stolz auf die magischen Steine seiner Halskette.

Dans le clair-obscur du passage du Moyen-Age à la Renaissance un personnage, moitié Prince moitié clown, soupçonne d'enormes possibilités de progrès, à crédit des pierres précieuses magiques de son collier volumineux.

Desde el tránsito del Medioevo al Renacimiento, un personaje, híbrido de príncipe y payaso, vislumbra enormes posibilidades de progreso, fiado en las preciosas piedras mágicas de su collar voluminoso.

En la mitja claror del tomb de l'Edat Mitjana al Renaixement, un personatge, meitat príncep meitat clown, rumia una sortida airosa, confiat en les pedres màgiques del seu collaret esplendorós.

Rezvan Kari

گلها در دهکار . اسیدار بینیب . گامه آذم را زم بینش .
بیو بیو مخط و بیو عزت کلمه : پیس دار و فحصار . هست رسایز راشن ملوب را
دیدن .

An introspective glance at hope and pity. A serene and tranquilizing glance.
Four lines! Four strokes of a brush! What a marvel of concise conduct.

Ein Blick nach Innen: Ruhe, Frieden und Hoffnung strömen aus. Wenige
Pinselstriche - etwas Wunderbares entsteht.

Un regard perçant d'espérance, de pitié. Un regard de sérénité et de sagesse.

Quatre traits. Quatre coups de pinceau! Un message de concision et de précision éloquemment expressives de ce grand desir de paix intérieure.

Una mirada de introspección, de esperanza, de piedad. Una mirada serena y aserenadora.

Cuatro trazos. Cuatro pinceladas. Un mensaje de concisión y precisión eloquentemente expresivas de la tan anhelada paz interior.

Un esguard d'introspecció, d'esperança, de pietat. Un esguard asserenat i asserenador.

Quatre ratlles! quatre pinzellades! Quina meravella de concisió i capteniment!

Ramin Ganji
1984

چهروایی "و زدن" مانند، دیدار و نعم "بر تجهیزی" ، نامه بجانب خانه ادمی می برد سرشار از محبت
و اتفاقی برخاسته، عکس اعفون کنون و محییاً فطری که درین اتفاق نهاد من نهانی همانی نمانته.
آنس و زردی که گریب ندان همان مهی شفاف در هر یک دفتر از که به دون آنکه مشهدیم می بود نهایه بیشتر.
دگدی مادر است؛ پیر و بزرگی که جراحتی مادر است سلیمانی و فخری مادر نیز بپادر مشهدیه نایاب داشت.
مادر با اهانت سیب بهشتن را زیبوده ساخته . نزک خانه در دریت هد نشسته بود کلا من خانه، تهم زاینه
کا خاست آنکه در اشتست .

A face straight from Venusa, that makes one think of Boticelli, which pose us in a familiar world, full of tenderness, effusion, of a happy eclosion of atavistic, profound, primeval and deeply rooted emotions of the human heart.

Pale blues and yellows pass above us like transparent mist, fluid, fugaciously slipping away almost imperceptibly.

"Got You!" says father to his little child on its mother's lap, meanwhile the latter emphasizes it all to the incredulous mother-in-law.

Prudently, mother takes the paradisical apple away from the infant. In the foreground the cosmic egg is held by the servant seated in the doorway.

Das venushafte Gesicht erinnert an Boticelli, führt uns in eine Familienwelt voller Zärtlichkeit und Herzlichkeit.

Tiefverwurzelte Sehnsucht aus den Herzen der Menschen.

Zartes Blau und Gelb löst sich in transparente Wolken auf, unbemerkt gleiten sie hinweg.

“Jetzt hab ich Dich”, sagt der Vater zu seinem Kinde, welches in Mutters Schoß geborgen ist. Mutter und Schwiegermutter teilen sich den Stolz. Vorsichtig nimmt die Mutter dem Kinde den Paradiesapfel weg, während der Diener rechts im Bild sitzend, das “Ei des Columbus festhält.

Un visage vénusien, qui nous rappelle ceux de Boticelli, nous offre un monde familier de tendresse, de joyeuse éclosion des affections profondes enracinées dans le cœur des mortels, qu'il faut reveiller. Des bleus et des jaunes pâles superposent des nuages transparents, fuyautes qui s'évanouissent imperceptiblement.

— Ça y est. Je te tiens — dit le papa à son fils immergé dans le giron de sa mère, pendant que celle-ci s'appuie à la belle-mère inquiète (soupçonneuse).

Avec prudence, l'ainée enlève la pomme paradisiaque au plus petit. Un type, assis dans le linteau, retient au premier plan l'oeuf cosmique.

Un rostro venusiano, que recuerda los de Boticel·li, nos situa en un mundo familiar de ternura, efusión y gozosa eclosión de los afectos atávicos, primigenios, profundos y erradicables en el corazón de los mortales.

Unos azules y unos amarillos pálidos sobreponen unas nubes transparentes, huidizas que van desvaneciéndose imperceptiblemente.

— Que te cojo! — dice el papá al hijo immerso que el regazo de la madre, mientras esta lo recalca a la suegra recelosa.

Prudente, la mayor aparta la manzana paradisíaca del pequeño.

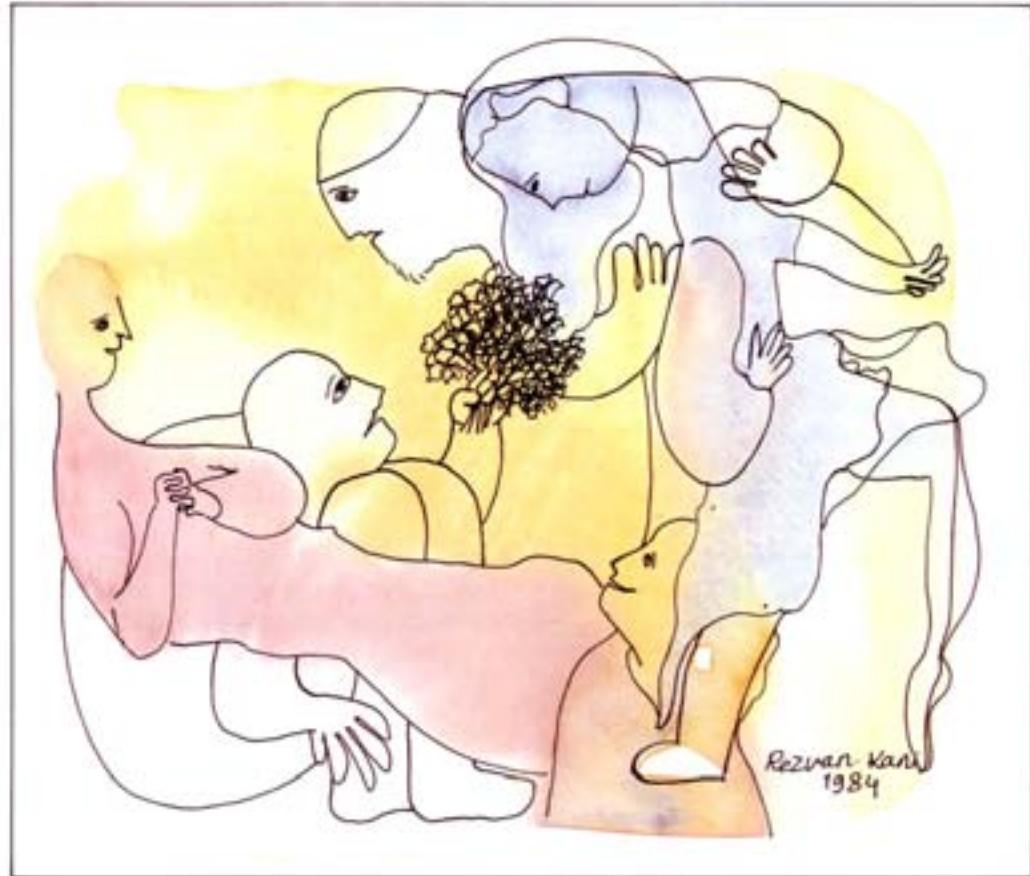
A primer término, un tío, sentado en el dintel, retiene el huevo cósmico.

Un rostre venusià, que recorda els Boticel·li, ens situa en un món familiar ple de tendresa, d'efusió, de joiosa eclosió dels afectes atàvics primigenis, profunds i irradicables en el cor dels humans.

Una blaus i uns grocos pàl·lids hi passen per damunt com una boira transparent, fluida, fugissera, que va esvaient-se imperceptiblemente.

— Ja et tinc! — diu el pare al minyó de la falda de la mare, mentre aquesta ho recalca a la sogra incrèdula.

Prudent, la pubilla aparta de l'infant la poma paradisíaca. L'òu còsmic, el reté, a primer terme, el mosso de la casa assegut al llindar.

- بارون شوک و همیت!

- چه دستگل زیبایی! محمد رهانید با تقبیح خوش را عصب سینه من را سخورد.
- آورده همیشده! کسی از همان زن رهانیده سریش را از نرس راه پنهان استاد را کنار آنایم سکنه.
- این طاس دخترم است؟ پدر من هفڑه هر چیز فرزند ارش من! خوشحال و مکلفت زده من پرسد.
- بله بله! ناچاره مشغیله و دلاغته سدون چشم بهداشتی دزد خود این را انگزه می‌منم.
- دختره ای ای ای ای، گفت با خد و شفیع زید، اگرچه من هداشی را نداشت در سقطه حس بگذش نشستم
برد، سیرفت که نقش زین گردد.

"What a beautiful bunch of flowers!" says the aunt standing aback.

"Oh, yes," agrees a guest, poking his head out from the stairway.

"Is it for her?" asks father, happy and proud, ignorant of the fact of his daughter's incipient courtship.

"Oh, yes," says her boy friend, spellbound and crouched up, without taking his eyes off the girl.

The latter, undecided, bends down like an early springtime big on the point of falling from its branch.

Luckily her father is holding her up!

- Was für ein schöner Blumenstrauß! — ruft die Tante aus!
- Ja, Bestätigt der Besucher, mit vorgestrecktem Kopf von der Treppe aus.
- Ist er für Sie, fragt der Vater begeistert?
- Ja, sicher, antwortet der Liebhaber in sich versunken und verzaubert, ohne den Blick von dem Mädchen abzuwenden.

Sie krümmt sich, unentschlossen wie eine velkende Blume. Hätte der Vater sie nicht festgehalten, wäre sie umgefallen.

- Quel charment bouquet — s'écrie la tante se jetant en arrière.
- Oh. Oui! — corrobore à son tour, l'invité, qui vient d'arriver, levant la tête de l'escalier.
- C'est pour elle? — demande le père ravi et surpris, ignorant l'éveil amoureux de sa fille.
- Oui. Oui. — reîtère le prétendant, accroupi, "ensorcelé", sans quitter des yeux la pucelle.

Celle-ci, indécise, pâlit, troublée par une telle complaisance et elle tomberait, si son père, accourant à temps, ne l'avait retenue doucement.

- Que ramillete más precioso! — exclama, echándose atrás, la tía recatada.
- Oh! sí! — corrobora, sacando la cabeza de la escalera por donde llega, el invitado de turno.
- Es para ella? — embelesado y sorprendido pregunta el padre ignorante de los devaneos filiales.
- Sí, sí! — reitera el pretendiente, acurrucado y hechizado, sin sacar, de la chica, sus ojos.

Esta, indecisa, pierde el color, aturdida por tanta complacencia y se caería, si no la sostuviera a tiempo, delicadamente, el padre, providente.

- Quin ram més bonic! — exclama, tirant-se enrera, la tieta.
 - Ai, sí! — corrobora, treient el cap, des de l'escala, un invitat.
 - Es per ella? — pregunta el pare, cofoi, ignorant de l'incipient festeig de la filla.
 - Sí, sí! — reitera el pretendient, arrupit i encisat, amb els ulls fits en la púzilla.
- Aquesta, indecisa es corba com una figa-flor, a punt de caure.
Sort que el seu pare la sosté!

Reza Karimi

- من همیشی رامنند است!

- پسیم شصده بجزیه! شو؟

- جزیه زدن فرآورده که اردک می‌آدم سوس را محیب کرده و هالا منیونه چیزی آنرا بگیره نه!

- من تو رسم کارش بیهوده ایشان بینیم!

- خدا خود روش هنفهان کن.

- بینیم بینیم بیکاپ!

- نه! باز نرس طرسی هنفیه، نگذ نیزین کار نهادش هنوز ادا نهاده؟ آها نهاده من دارم از تو رسک کارهش دست کاره که دستور دیدی در سیاره!

- پس من یعنی چی مکلف بود، او بین لایه‌ای کسی کند کله هشت کسی مردنه اینی داده!

- خدا نهاده خود روش باید آدمیان کیا می‌خواست که راس زنست علیهاه گزرن و در حالت پروردگارشان بیویم.

- Long live jesting!
- Does he do magical tricks?
- No, no! He's just robbed the magician's duck, and now he doesn't know how to give it back to him.
- This could end yo badly!
- God help us!
- It would be a good idea to get out of here!
- No, man, No! Nothing is going to happen. The show must go on! You see? Look, man, now, he's taken two ducks more from his hat!
- Then perhaps he has a whole flock of them in it.
- Was lässt er denn verschwinden, fragt der Junge?
- Nichts, antwortet der Zweite, jemand hat dem Zauberer eine Gans geschnitten. Aber mach Dir keine Sorgen, der hat bestimmt noch mehr auf Lager!
Und so war es auch, unter dem doppelten Boden des Zylinders war noch vieles verborgen.
- Il fait des tours de passe-passe, non?
- Non. Le fait est qu'il avait fait disparaître une oie du prestigiteur, et maintenant, il ne sait comment la lui rendre.
- Je crains que ceci finisse vraiment mal.
- Que Dieu nous protège.
- Il vaudrait mieux que nous partions.
- Mais non, bonhomme! Il ne se passera rien. Le spectacle continue tu vois? Regarde donc! Il sort déjà deux autres oies de son chapeau!
- C'était donc un truc. Dans le double-fond il y a sûrement tout un poulailler!
- Viva el jolgorio!
- Son juegos de manos, no?
- El caso es que había desaparecido un ánade al prestigitador y, ahora, este no sabe como devolvérselo.
- Me temo que pueda acabar eso muy mal.
- Dios nos ampare.
- Ca! hombre, ca!. No va a pasar nada. La función continua. No ves? Mira hombre. Ya está sacando del sombrero dos ánades más!
- Así era un truco. En el doble fondo tendrá todo un gallinero!
- Visca la broma!
- Fa jocs de mans?
- No, no! Havia robat l'ànec del prestigiditador i, ara, no sap com tornar-li.
- Això pot acabar malament!
- Déu ens empari.
- Potser que fugíssim!
- Ca! home, cal. No passarà res. La funció continua. Veus? Mira, home. Ara, del capell ha fet sortir dos ànecs més.
- Així, potser hi té tot una aneguer!

Rozsaška

- خیالِ حَدَنْ دارِیم می رقصیم؟

- مُعذَّبَه دارِم می رقصیم!

- چون سرِ زاده همی یازین شکلِ کوچک و مُعذَّبَه دارِم بِسازش می رقصیم؟

- مُعذَّبَه نه! نه! پیچ سازش می رقصیم! بله سازش می رقصیم! همراهی سکنه!

- دیده که دارِم همراهی سیشم و دیگر نمی زاین منتهی فرامین، چون درم با اشتراحته!

- خوب، بیچ برض، بیچ دیگر!

- دیگر چیز دیگر چیز نمی داشتم!

— Do you mean to say that we are following the music, twisting ourselves up in this way?

— No, woman, No! We're not following anything. We are being chased by the music -pursued. But we can't run away, because if we tried to, you can be sure that the people would throw stones at us.

Come on, dance, smile my little woman!

— I can't stand up I'm so tired!

— Willst Du mir sagen, da wir mit diesen Verrenkungen noch der Musik folgen?

— Doch, meine Liebe, diese Musik führt uns ohne daß Du's merkst! Komm, lass uns weitertanzen, sei doch froh und lache...

— Ich fall bald um, vor Müdigkeit...

— Crois-tu que nous suivons la musique avec ces étranges contorsions?

— Non, nous ne suivons rien. C'est la musique qui nous suit. Elle nous poursuit, oui, mais nous ne pouvons pas nous enfuir, car les gens nous lapideraient. Allez, danse! Danse et sourie.

— Je ne peux pas, fatiguée comme je suis!

— No entiendo que con estas contorsiones sigamos la música.

— Claro que no! No seguimos nada. Lo que somos es perseguidos por la música: perseguidos, pero no podemos huir, porque la gente nos apedrearia. Baila, baila. Baila i sonrie!

— Pero, si no se ya donde estoy.

— Vols dir que amb aquestes contorsions seguim la música?

— No, dona, no! No seguim res! Som perseguits per la música... perseguits... però, no podem fugir, perquè si ho intentessim, segur que la gent ens apedregaria! Val va! Balla, somriu, dona!

— Si ja no m'aguanto de cansada!

Rezvan Kani 84

- حبوب هر هاگر منیم ! مادر بزرگ که نزدیک خفت نشسته اینست مگه .

- من اینجا خمین طوب دارم باید سریم ! دختر گرچه باز شنید سر زدن به اسی شاخه کافی نداشتم مگه .

- آخوند و اسی شاخه را میانه از اسی درس من ! بزرگ فرمیم !

- دارم نزدیک نمود و پیش روی بیرون برآمیم آنکه نیفته درس ما . این با پسر بزرگ در حالکده اون پیش نداشتند میدی .

- من که جب دم نشیم درس داشتم . در درخت نایل در حالکده مثل حلزون بیچ خواهد داشت را سکنی خود اخافم مگه . تکمیلت را بده من .

— See how well we all fit in?— says the grand-mother, getting under the tree.

— I've climbed up here.— answers the little girl, sticking her head out from among the branches.

— I'll see if I can hold this branch up so that it doesn't fall on top of us,— says the eldest son crouching below.

— I just had to sit down, I could stand it no longer. Lean on me,— says the little one all screwed up at the roots of the tree.

— Schau, hier ist ein schöner Platz für uns alle, meint die Oma und setzt sich unter den Baum.

Das junge Mädchen klettert auf den Baum und ruft beglückt herunter, wie gut es ihr dort gefällt.

Der Älteste schiebt einige Zweige beiseite, aber der Jüngste bietet der Grossmutter seine Schulter an, damit sie sich bequem an ihn anlehnen konnte.

— Eh bien! Tous ensemble! sous, l'arbre saint! —remarque la grand-mère, si approchant.

— Moi, j'ai pu facilement grimper ici— declare la petite en se dégageant la tête des branches.

— J'essaye de les soutenir pour elles ne nous tombent pas dessus, — renseigne l'héritier plié sur lui même.

— Moi, j'ai dû m'asseoir sur les racines-mêmes. Appuie-toi sur moi— lance le Benjamin, courbé comme un escargot.

— Vaya, cabemos todos! — manifiesta la abuelita, bajo el árbol

— Yo estoy encaramada muy bien aquí! — declara la pequeña erguiendo la cabeza entre las ramas.

— Ya procuro sostenerlas para que no se nos echen encima —informa el heredero doblado debajo.

— Yo he tenido que asentarme sobre las raíces mismas. Apóyate en mi —espeta, curvado como un caracol, el Benjamín de la familia.

— Eh! que hi cabem bé! — diu l'àvia, ficant-se també sota l'arbre.

— Jo m'hi he enfilat! — respon la petita treient el cap entre les branques,

— Ja miro de sostener la branca per que no ens caigui al damunt —fa l'hæreut ajupit, sota.

— Jo m'hi he hagut de seure. No podia més. Estintola't amb mi — suggereix el petit, cargolat ran de soca.

- حب ! حب عیسی اس ! لا لا بیت ان حال و تعجب دن را سکد و اهانت سینه : این در سک خرس
گشته باشید از دنیا شی باشند که خودت ان شنید لباس من پوششند ! هنچه باشند هم در کیف بوداش !
پدر با تعجب دستها شسته بدلند مکلینه و سید : نه اینه منی فوهم که برایه من کسی پر زیارتی باشد که استینهاش
این تکل و گشادی باشند و پر کردمش هم کی نکم ! یه چو رسی، چون منی خوده !
- مدد مرده بیهوده سیار . نگذون میزد رام را که پیشتر داشتم .

"What a Christmas present!" cries the nanny, "This doll must be one of those that knows how to dress herself and she must carry her clothes in her purse."

"My dear wife," observes her husband, raising his hands, "I'm most surprised that these pyjamas, with these wide sleeves of different colours, are for me. Are you sure they are not for Carnival time?"

"Shut up and keep still; I'm doing you up here behind. And I would like you to know that now-a-days people dress well for Carnival."

— Oh, was für ein grossartiges Geschenk, ruft das Kindermädchen!

— Der Gatte schlägt die Hände überm Kopf zusammen: Nein, Frau, dieses Kleid ist doch nichts für mich!

— Bleib stehen und sei ruhig, damit ich Dich herrichten kann, für Karneval muss es doch lustig sein!

— Mon Dieu! Quel présent de Rois! s'écrie la nourrice effrayée — cette énorme poupée doit être de celles qui s'habillent seules. Pour sûr qu'elle porte ses habits dans le portefeuille.

Perplexe, le père se plaint en levant les mains — Je ne comprends pas qu'un pijama aux manches si larges et en plus dépareillées soit pour moi! Je ne vois pas comment je pourrais me n servir. T'es sûre que ce n'est pas un deguisement?

— Mais bien sûr que non Michel! C'est la mode! Ne bouge pas! Je suis en train de te le boutonner par derrière.

— Vaya presente de Reyes! — azorada, exclama la nodriza — Esta enorme muñeca debe ser de las que visten solas. Seguro que lleva la ropa dentro del monedero.

Perplejo, el padre se queja levantado las manos — No comprendo que sea para mí un pijama de mangas tan anchas y color distinto. No va a caerme bien de ninguna manera.

— Claro, que sí, Miguel! Si te cuadra. No te muevas, que te lo estoy abrochando por detrás.

— Vaja, Reis, més esplèndids! — exclama la dida — Aquesta nina deu ser de les que saben vestir-se soles i deu dur la roba en el moneder.

— Estimada muller meva — observa el marit, amb les mans enlaire — m'estranya que pugui ser per mi un pijama de mànígues tan amples i de different color. ¿No serà per Carnaval?

— Calla i no et moguis, que te l'estic cordant per darrera... i sàpigues que per Carnaval ara es vesteix bé.

Razvan-Kani
1984

- چیزی علی خبر نه مثل حلم شده همانی نوئنگان بدریم؟
- آرمه دارسته شاید همین طرفتایی باشند که این رفتاره از همه زنان برداشته!

- Where are we?
- I don't know. But we are surely under the spell of a mysterious emanation coming, without a doubt, from this mask that that young maiden has just taken off.
- Nur die Maske weiß, was geschieht.
- Où sommes nous?
- Je ne sais pas, mais une force mystérieuse nous immobilise et je crois qu'elle provient du masque que cette fille vient juste de s'enlever.
- Algo se mantiene en vilo!
- Efectivamente. Estamos como immovilizados y puede que sea por causa de la máscara que acaba de sacarse de la cara, esta chica.
- On som?
- No ho sé! Estem sota la influència d'una descàrrega misteriosa, procedent segurament de la carota, que s'ha tret aquesta minyona.

- فهمیں! ہر روز ان کا رائی سنن بڑی ایندہ آنکھی دختر شال بخش!
- ادن مکرش را ہم سینگھار کر من کیوں نہیں بسٹھنے دیں زمان سب میں جسے آدم و شیطان دھا دگر رہم
بشم.

"Understood! Yes, yes, we'll do it every day in order that the cockerel be content!"

Little did he know that I can change myself into a man-devil witch all in one go!"

— Verstanden! Ja, ja. Das machen wir jeden Tag! Damit die Leute zufrieden sind.

— Das stellt sich niemand vor, daß ich mich plötzlich in einen Mann-Teufel — Hexe in einer Person verwandeln kann.

— Et voilà! Oui. Oui. Nous le ferons chaque jour pour que le coq soit content.

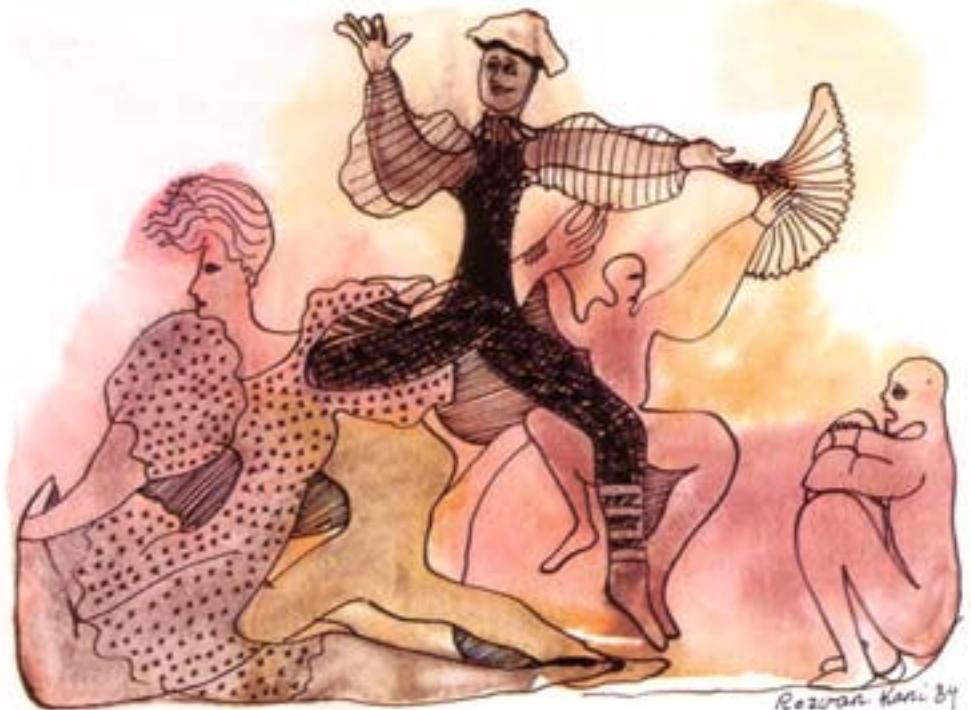
— Il ne pouvait pas s'imaginer que je puisse me convertir d'un seul coup en un homme-diable-sorcier.

— Resuelto. Sí, sí! Lo haremos a diario, para que el gallo este contento.

— No se imaginaba él, que yo pudiera así, de golpe, convertirme en hombre-diablo-bruja de una sola pieza.

— Entesos! Sí, sí. Ho farem cada dia! perquè el gall estigui content!

— Poc s'ho pensava ell que jo pugui desdoblar-me en home-diable-bruixa d'una sola peça;

Razwan Kari 84

- اسکن معلم!

- دی شن از کجا آمدین؟

- خوب بگو بدین طوریم از روس هستون پریم!

— Good morning, gentlemen.

— But, how did you get here?

— Jumping over everybody with the help of the magic fan!

— Guten Tag meine Herren!

— Ja, wie haben Sie uns denn gefunden?

— Mit einem Sprung um die Welt, mit Hilfe geheimnisvoller Kräfte!

— Bien! e Bonjour, messieurs!

— Mais d'où arrivez-vous donc?

— En sautant au dessus de tout le monde et de vous-mêmes! grâce à mon éventail magique.

— Buenas señores.

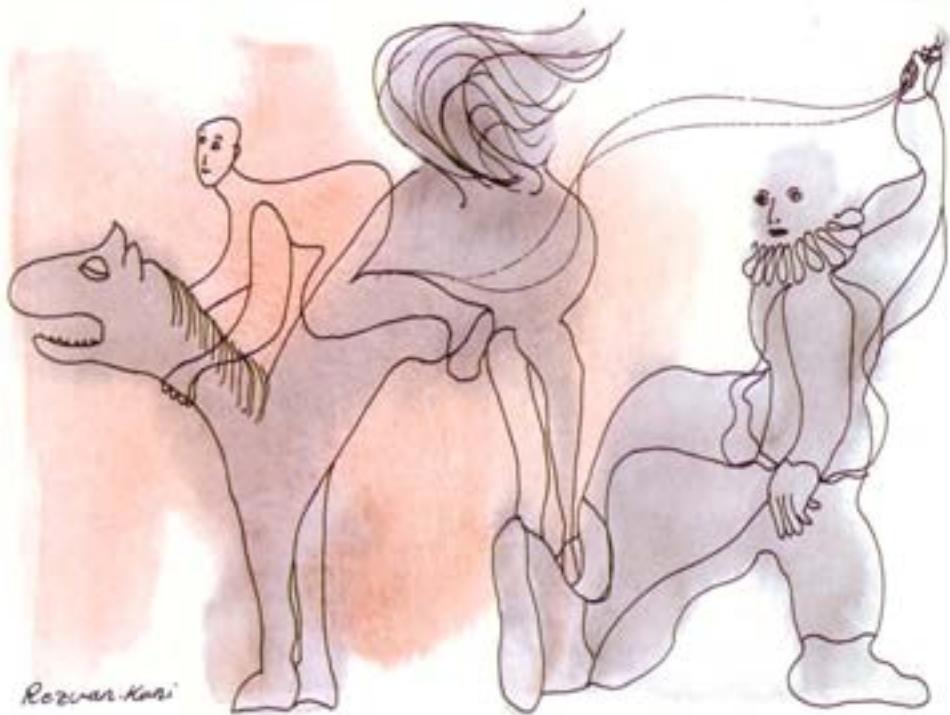
— Pero, por donde llega, Vd.?

— Saltado por encima de todo el mundo y de ustedes mismos! gracias a mi pay-pay màgico.

— Bon dia, senyors!

— Però, per on heu pasat?

— Saltant per damunt de tothom amb l'ajut del ventall...màgic.

Rozmar Kari

دلخک می پرسه : هم آواز سینه دهم سر و تنه ؟
رام کنند و شنید : بعد منتهی کامن ادعا نت آنقدر عصیانی صفتی داشتند و دیگر مردم را می خواستند آنرا بادار
سینه دسته شنیدند و سومن .
دلخک - آنده سر جسم این همان کاری داده اگر سینه بودم خیلی بسیار . آن سینه ام بلنم !

Clown: — You say he sings and dances?

Horse Trainer: — Perfectly, but, now and again, he goes mad, and, oh boy!
the public gets so scared they all run away and here we are left all alone!

Clown: — That is just what I would like to do now, if only I knew the wayout!

Der Clown: — Er singt und tanzt sagst Du?

Der Dompteur: — Perfekt, aber manchmal ist er aufgescheucht, verärgert
soda mein ganzes Publikum flüchtet und wir alleine zurück bleiben.

Der Clown: — Ich würde das Gleiche tun, wenn ich nur wüßte wohin!

Clown: — Tu dis qu'il chante et qu'il danse?

Dompteur: — Parfaitement, mais parfois il devient furieux à un tel point
qu'il fait fuir le public, et je reste tout seul.

Clown: — Je comprends car c'est ce que je voudrais faire tout de suite si je
savais par où!

Payaso. — Canta y baila?

Domador. — Perfectamente, pero, llega a ponerse así furioso hasta el punto
que algunas veces ahuyenta el público y me quedo solo.

Payaso. — Lo comprendo, porque haría igual si supiera por donde.

Pallaso. — Canta i balla dius?

Domptador. — Perfectament, però, de vegades s'esvera i noi! el públic, es-
pantat comença a fugir i quedem sols!

Pallaso. — Es el que faria ara jo, si sabés per on.

Rozvan Kar

زَنْ مَكْرِهِ - هَيْ فِنْ زَنْ سَبُورِي! هَيْ فَرْشَتَكَانْ آسَانِي رَاهِمْ - حَمِّىتْ وَادَسْتَه
مَرْدَسْكِرِهِ - نَهْ خَافِرْمَنْ، فَرْشَتَكَانْ دَرْسَابِلْ تَصْنِيْنْ يَارِدْ سَبُورِتْ مَانَهَانْ. نَنْ هَمْسِنَهِ.

She: — What a piper! — He can be heard by the angels in Heaven!

He: — No, woman, no. He doesn't know how. Those in heaven are gazing upon the dancing monk. This last one even stirs me !

Sie: — Was für ein Flötenspieler, ihn hören selbst die Engel im Himmel!

Er: — Nein Weib, nein. Die vom Himmel sind begeistert vom tanzenden Mönch, genauso wie ich selbst.

Elle: — Quel bon flûtiste! Il se fait écouter par les anges-mêmes

Lui: — Mais non! Ceux du ciel restent émerveillés devant le moine qui danse. C'est ce qui m'arrive à moi-même.

Ella.— Que buen flautista! Se hace escuchar hasta de los ángeles del cielo.

El.— No, mujer, no. Los del cielo quedan embelesados ante el fraile que baila. A mi me pasa lo mismo.

Ella — Quin flaustista! Es fa escoltar fins pels àngels del cel!

Ell — No, dona, no! Si no en sap. Els del cel esguarden el frare que balla. Aquest, fins a mí em fa commoure.

Rezaan Kari
1984

- کیست؟

- نایم شده لاس علیه، آن من بینش دک هنچ همین آن کیست که در بیرون بودن؟

- سگ چیز؟

- غریب کیس پرنده جادوگری.

— Where is it?

— Hidden in the grass; but I can't see it now. It'll come out soon.

— And what is it?

— I think it's a magic bird.

— Wo ist es?

— Im Gras versteckt. Im Moment kann ich ihn nicht sehen, aber er wird sich schon zeigen.

— Aber, was ist es?

— Ein Zaubervogel, glaube ich!

— Où est-il?

— Caché dans l'herbe. Maintenant je ne le vois pas, mais ne t'inquiète pas: il va bientôt sortir tout de suite.

— Donde está?

— Escondido en la hierba. Ahora no lo veo; pero, ya saldrá, ya.

— Pero, qué es?

— Un pájaro pinto, creo.

— On és?

— Amagat per l'herba. Ara no el veig. Ja sortirà, ja!

— I que és?

— Un ocell màgic, penso.

Rozmar Kari

کل سید - میاش ، ساچب بش .
- خنی خوب سراجمم . منتهی اگر خواهی نداشت نهش شد و سیر بزیر خویی .

— Be careful,— says the flower.
— Yes, I'm going to be, but if I don't arrange this branch again you've all had it!

— Sei vorsichtig, sagt eine Blume.
— Ja, ich pass schon auf, damit Du auch gut aussiehst!

Fais attention! —Dit une fleur.
Elle — Mais oui. Mais si je n'attache pas le bouquet à nouveau, vous êtes perdues,

— Ve con cuidado! —dice una flor;
— Si voy, pero, si no ato de nuevo el ramo estais perdidas.

— Vés en compte —diu la flor.
— Sí ja hi vaig. Però, bé he de mirar de refer el ram!

— Oh, but I am happy!

— Ach, bin ich heute glücklich!

— Enfin, hereux!

— Que feliz soy!

— Que en sôc de feliç!

Rezvan Kari

آخوندی برادرانه

A brotherly hug.

Zwei Schwestern umarmen sich.

Embrasement fraternel.

El abrazo fraternal

Abraçada germanívola!

سعی در ششی در گرمه آن چیزی که در دام سکریزد.

The eagerness to catch that which evades us.

Der Versuch, das zu ergreifen, was immer entfliehen will.

L'effort pour prendre ce qui nous échappe.

El afán de coger lo que se nos escapa.

— L'afany d'agafar el que se'ns escapa

سراپی عذل آنکه ناگوئی مایه از رفتگی باز سعادت نداشت.

The immense obstacles in our path which frighten us so.

Die großen Hindernisse der unvorhergesehenen Ereignisse.

Des obstacles immenses, à l'improviste, nous empêchent de continuer en avant.

Obstáculos immensos que de improviso nos impiden ir adelante.

Els obstacles immensos que ens surten pel camí i ens espanten.

Rozvan Kari

میانی و در درست که گرگ دارد نزدیک میشود .

The distant storm nearing us...frightens us.

Ein Sturm zieht auf, sie fürchtet sich.

La lointaine tempête s'approche de plus en plus et nous glace le sang .

La lejana tempestad que se va acercando.

La llunyana tempesta que s'apropa...i ens esglaià.

Revan. 84

روزیانی در اینجا: بعد از میان روزیانی در آسمانی روز خلیل آزادی بسراز در میانه در پس آنها
کله غمی سیاه هاشم و نیمه روحی استرام جلد نامی.

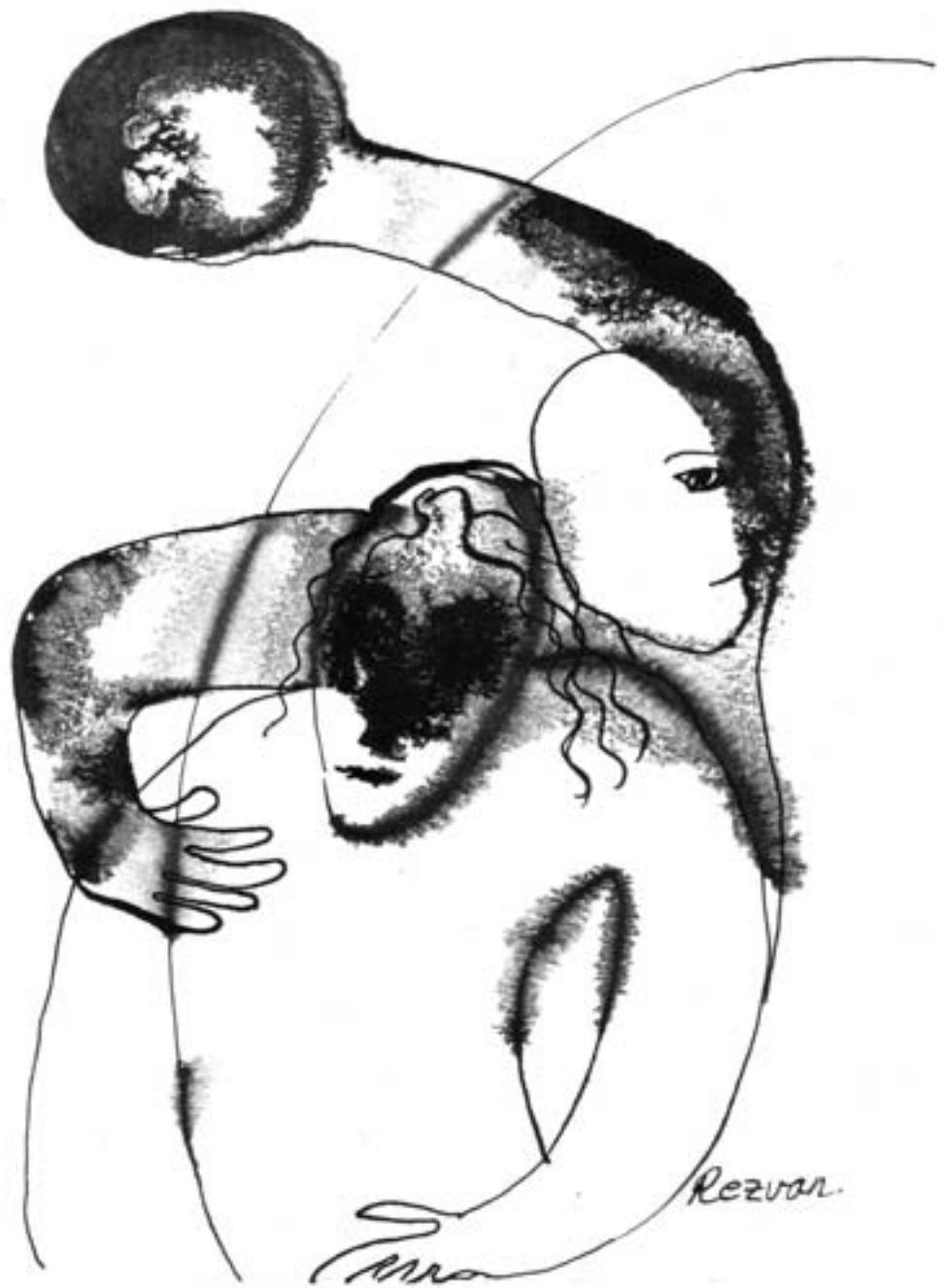
The recluse's dream, that of the prisoner, that of the physically or morally deformed; the doves of peace and freedom flying high and then the ravens. the lack of confidence, hopelessness and the spirit of vengeance.

Im Traum des Gefangenen: die Tauben, als Ausdruck seiner Sehnsucht nach Freiheit und Frieden, setzen zum Flug an; es folgen die Raben, Zeichen seiner berechtigten Wut über sein Verlassensein.

Le rêve du reclus: des colombes de paix et de liberté, les premiers...ensuite, les corbeaux, noirs de ressentiment, de rancune et de l'esprit de vengeance.

El sueño de recluso: palomas en vuelo por un cielo de paz y libertad, una tras otra...y, luego, cuervos negros de resentimiento y de rencor por la desesperada espera frustrada.

El somni del reclús, del pres, del barrellat física o moralment: els coloms de la pau i la llibertat en ampla volada, primer...després, els corbs, la malfiança, el desesper, l'esperit de revenja.

گنبد پر از بند افروزیع از زدستی در پادشاه .

The stone thrown in defence of a fallen friend.

Der Steinwurf zur Verteidigung.

Le coup de pierre pour la défense de l'ami abattu.

La pedrada en defensa del amigo abatido.

El cop de roc en defensa de l'amic abatut.

Roman Kari

· میس ·

Nightmare!

Der Alptraum.

Cauchemar.

La pesadilla.

El malson.

شِرْح بَيْت جَلْد

Cover text

Überschrift

Texte de couverture

Texto de cubierta

Text de coberta

اسْفِنْخُ تَرْدِيْبَهُ اَمْرَزَهُ دَوْبَهُ دَارْ فَسَرْبَهُ مَنْ .

The sphinx that makes problem reappear on the horizon.

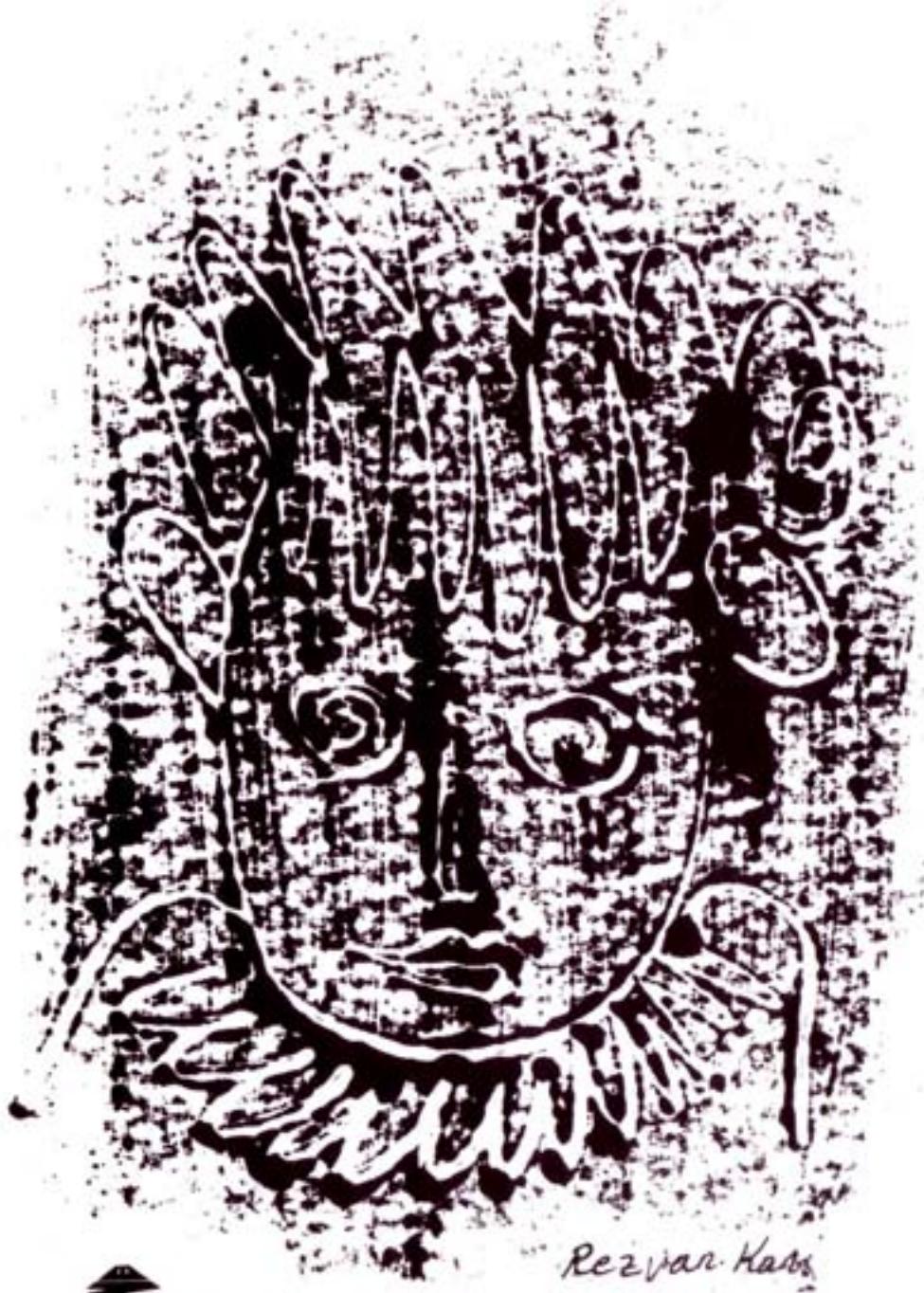
Die Sphinx erscheint wieder fragend an allen Horizonten.

Le Sphinx interrogateur qui réapparaît à l'horizon.

La Esfinge que reaparece en el actual horizonte.

L'Esfinx que ens reapareix interrogativa en l'horitzó.

Edita: Pirene - Andorra
ISBN: 84-398-4168-X
Disseny i impressió: I.G. Viladot S.L. Barcelona
Dep. Legal: B-15062-1985
Printed in Spain

Rezvan Ham

Andorra 1985